

[Møjdah]

bølge, som vi har oplevet i det sidste halve års tid, ville ikke tilnærmelsesvis have taget det omfang, som vi er blevet vidne til, hvis ikke Folketinget havde foretaget et lovindgreb, som gjorde det muligt at fradrage kurstab, der konstateredes ved omlægning af kontantlån optaget før den 19. maj 1993 til nye og lavere forrentede lån, altså den såkaldte amortisationskonto.

Derfor er det også rimeligt, at vi ser på de inkonvertible lån, specielt når det kan gøres uden udgifter for staten. Endelig er der nogle, som ikke havde valgfrihed mellem konvertible og inkonvertible lån. De unge landmænd, som gjorde brug af yngre jordbrugere-låneordningen, kunne kun gøre det ved at optage inkonvertible lån. Det kræver staten som vilkår for den type lån.

Forslaget her løser ikke alle problemerne for debitorer med inkonvertible lån. Der er ingen, som bliver forgyldt – tværtimod betaler debitor selv omkostningerne ved at få et gangbart lån. Og det er netop det at få et nyt lån, som er kendt, overskueligt og gangbart, der er hovedsigtet med beslutningsforslaget. Kreditor bliver heller ikke ringere stillet, end kreditor var på det tidspunkt, hvor obligationerne blev købt. At kursen blev så høj, som det er beskrevet i tilfældet i bemærkningerne til beslutningsforslaget, er en anden sag og skyldes, at der kan spekuleres i de forholdsvist tynde obligationsserier. Regeringen burde kunne sige ja til opfordringen om at fremsætte et lovforslag som skitseret i B 91, som hjælper en stor del af de boligejere, jordbrugere og virksomheder, der har inkonvertible lån; det koster ikke staten noget. Konstruktionen har været brugt før, nemlig i forbindelse med refinansieringsordningen for jordbrugserhvervets gæld i 1988-89. Og regeringen har for nylig gennemført en statslig ydelsessikring på ca. 700 mio. kr. over 30 år i forbindelse med lånomlægninger i den almenyttige boligsektor.

Det kan godt være, at det ikke er det columbusæg, som finansministeren efterlyser, men mindre kan vel også gøre det – det er heller ikke alle regeringens forslag, der er columbusæg, tværtimod – og jeg kan på Venstres vegne anbefale regeringen og Folketingets partier at se positivt på forslaget, bl.a. af de grunde, som jeg her har nævnt.

**Jens Thoft (SF):**

Hvis formålet med forslaget er sådan, som jeg læser forslagsstillernes intentioner, nemlig at der sidder nogle monopolister i pensionskasser og banker, som kræver en uhyrlig overkurs for obligationerne, og at man kommer og stjæler obligationerne og siger: »Æh, bæh, I får ikke den overkurs, og det har I rigtig godt af!« – og sådan læser jeg forslaget – så støtter jeg det varmt og helhjertet. Jeg synes, det er fint, at man på den måde stjæler den overprofit, som disse monopolister forsøger at score. Men forudsætningen for, at jeg kan støtte forslaget så varmt, er, at folk selv må betale hver en krone. Det må ikke koste statskassen så meget som én eneste krone, og hvis statskassen skal indgå i en risiko, må den også have denne risiko betalt, og for min skyld må den også godt kræve gebyrer af en passende størrelse. Folk må selv betale!

Men hvis intentionerne er forstået rigtigt, og hvis målsætningen: at folk selv skal betale, er forstået rigtigt, så støtter jeg forslaget – altså en klar og positiv holdning!

Men så kommer mine indvendinger, for hvis jeg regner på det, er der så ikke det problem, at forslaget ikke tager højde for, at ejere af inkonvertible lån med fast rente pr. definition ikke kan få del i rentefaldet? Det ligger lige præcis i, at lånene er inkonvertible – og det hvad enten der er en monopolistsituation eller der ikke er en monopolistsituation. Er problemet ikke, at enten må det koste statskassen noget, eller også tjener folk ikke noget på det, og så kan det ikke betale sig at konvertere?

Jeg mener altså helt fundamentalt, at forslaget har det problem, at intentionerne er gode og velmente nok, men at det bare ikke er genarbejdet. Det har jeg før kritiseret fru Pernille Sams for, men så vidt jeg kan se, er problemstillingen den, at hvis man vil opnå det, fru Pernille Sams vil, nemlig at forslaget skal være statsfinansielt neutralt, er der ikke sparet en krone, og så kan det ikke betale sig at konvertere. Og hvis det ikke er statsfinansielt neutralt, er forudsætningen for forslaget jo faldet væk.

Så det er min kritik: Hvor ligger fidusen? Det må vi altså have forklaret, synes jeg. Og jeg har et andet problem, som jeg også synes fru Pernille Sams må tage stilling til, og det er: Hvad gør vi med de tilgrænsende områder?